

תולדות ספריית מזור

כתבה: רוחמה מרגלית

כשהגענו לפה ב 1964,היתה מגיעה אחת לחודש ספרייה ניידת של הועד הפועל עם ספרים להחלפה והנהג-ספרן היה יהודה אלטון. בשביל להקל על כולם החליט יהודה למצוא מתנדבים מהמושבים שייקחו ספרים לביתם ויחליפו לתושבים.

הראשון היה צביקה זיידנר, אחריו, הייתה מירה יערי שברשות הוועד שמה ארון 2 דלתות בבית ציבורי ששימש את הנוער.

מירה עזבה ובמקומה היתה רותי איזנגר תלמידת י"ב אז. מחוסר זמן, כמעט ולא פתחה את הספרייה וכשחברותיה רצו ספרים נתנה להן את המפתח לארון. כשהתגייסה פנו אלי מועדת תרבות וביקשו שאחליף אותה והסכמתי, זה היה ב 1968.

נפגשתי בספרייה עם יהודה אלטון והוא היה כעוס מאוד.אמר לי "את מכניסה ראש בריא למיטה חולה" מסתבר שאבדו כחמישים ספרים שהיו שייכים לספרייתי. הוא אמר שיפנה לועד של המושב וידרוש תשלום עבורם. חששתי שזה יהיה סוף לספרייה. שאלתי אם יסכים לקבל ספר תמורת ספר, לא חשוב איזה והוא הסכים.

תליתי מודעה בצרכניה : ביום שישי אח'הצ אוספים ספרים תרומה לספרייה. ביום שישי הלכתי עם עגלת קניות גדולה, רון בן השמונה אז וחבריו ליוו אותי נכנסנו לבתים, אנשי המושב תרמו ברוחב לב. כשהגעתי לאמצע המושב העגלה היתה כבר מלאה.

יהודה שמח מאוד ואמר לי "אני רואה שאת רצינית, אם תסגרו את הפתחים בבניין זה ותהפכו אותו לספרייה, אביא לכם תרומה מקרן בית הנשיא 150 ספרים"

מיהרתי לראש הוועד דאז, זאב מורגנשטרן וסיפרתי לו. הוא התייעץ עם הוועד שלו וחזר אלי. הקציבו לי סכום מסויים לשיפוץ בית הסוכנות,הנוער כבר מצא מקום אחר. זאב אמר לי "תצטרכי לטפל בזה בעצמך, לנו אין זמן"

גייסתי את בן זוגי אורי מרגלית שהיו לו פה ושם ימים בין הטיסות. מצאנו שיפוצניק שעבד פה בבתיים פרטיים. הוא עשה לנו דלת חדשה שאפשר לנעול אותה, במקום הקרש עם הוו שהיה קודם. השלים בלטות חסרות, תיקן וסייד את הקירות. את החלונות עם השמשות המנופצות, הסיע אורי במכוניתנו למר וייס שהיה זגג. אחרי כמה נסיעות החלונות היו שלמים, אבל לתריסים לא היה לנו כסף כך שהזמנו את יורן שעשה לנו סורגים על החלונות.

אני שטפתי וניקיתי וכשיהודה בא הוא התפעל מאוד, היתה ספרייה מושלמת. לאחר כשבועיים קיבלנו חבילה עם 150 ספרים מקרן הנשיא ואז גיליתי שאין מקום הארון הקטן היה מלא.

אישרו לי להזמין מהמשביר לצרכן. ארתור מהצרכנייה הביא את המדפים ואורי הרכיב אותם כשאני עוזרת לו.

שמתי את הספרים על המדפים ונשאר עוד מקום רב. חשבתי שחייבים תקציב לספרייה. פניתי לזאב מורגנשטרן, אחרי שכנועים רבים קיבלנו תקציב ננסי. הייתי לוקחת אותו אחת לחצי שנה וכך זה נשאר לשנים שקונים ספרים פעמיים בשנה.

לאחר שנה וחצי -שנתיים הצטרפה אלינו מיצי ברגסמן ז"ל לספרייה והיינו שתיים. עוד זמן עבר בהנאה מהספרייה היפה. ואז התחתנו נתן קפנר וורדה ז"ל ולא היה להם איפה לגור, הכל היה תפוס. ביקשו מאיתנו לפנות להם את הספרייה ולעבור למחסן הביצים שחצו אותו לשניים. לא היתה לנו ברירה ועברנו, רעיה גלבו עזרה לנו להעביר את המדפים עם הטנדר שלהם.

ב 1972 ילדתי את גל ושרה וייס החליפה אותי. כעבור 3 שנים ילדה מיצי את נוח ואני החלפתי אותה ומאז עד היום היינו: שרה ורוחמה.

לאחר מכן התפנתה המרפאה שממול הצרכנייה ועברנו לשם, בערך באותו זמן שרה פלר שהיתה בועדת תרבות ארגנה לכבוד שבועות אירוע יפה. התושבים תרמו חפצים שונים מביתם ונערכה מכירה פומבית כשהכספים נתרמו לספרייה. בבת אחת התעשרנו.

עוד זמן עבר והמרפאה התמלאה עד אפס מקום. ועדים חדשים הגדילו לנו את התקציב, לפי בקשתנו עברנו שוב, הפעם למועדון הקשיש ששופץ. דני המזכיר דאז קנה מדפים מעץ ונפתרנו ממדפי המתכת, במעבר הזה שיניתי את השיטה ועברתי לשיטה הנהוגה בכל העולם בסיפריות מי שעזרה לי במעבר זה היתה יודפת יערי.

היינו בו מס שנים אולם השיפוץ לא הצליח. בלטות שקעו תקרות קרסו ומים נכנסו. נתנו לנו את הגן שהתפנה ומאז אנחנו שם.

אחרי 50 שנה בערך, החלטתי לעזוב ולפנות מקום לצעירים ממני, אני מודה לכם על הזכות שנתתם לי להיות הספרנית שלכם

רוחמה מרגלית